

РЕШЕНИЕ

№ 1432

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **8657** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, във връзка с чл. 129, ал.7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. О., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя К. Б. П., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, офис 412, срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221021076030-004-001/17.05.2021 г., издаден от С. А. М., на длъжност главен инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) - С., в частта му, потвърдена с Решение № 1188/06.08.2021 г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика (ОДОП) - С..

А. № П-22221021076030-004-001/17.05.2021 г. се оспорва в частта му, потвърдена с решението на директора на дирекция ОДОП – С., относно отказа за възстановяване на лихва за забава в тежест на НАП в размер на 3833,64 лв., изчислена от лицето върху главница в размер на 11 928.34 лв.. представляваща сумата на обезпечение по предполагаемо негово публично задължение за корпоративен данък (КД), предоставено от М. О. по банков път в хода на извършена ревизия по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) за периодите от 01.01.2011 г. до 31.12.2015 г., приключила е РА №Р-22002217006371-091-001/23.05.2019 г. Обезпечението впоследствие е отменено въз основа на Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. №С180022-024-[ЕГН].03.2018 г. и са вдигнати

обезпечителните мерки. Изложено е, че обезпечението с било реално наредено и преведено по банков път на 21.03.2018 г., по банкова сметка за временно съхраняване на чужди средства и обезпечения на ТД на НАП С., с цел обезпечаване на предполагаемо публично задължение на М. О., в хода на извършваща се ревизия по ЗКПО за периодите от 01.01.2011 г. до 31.12.2015 г., което обезпечение впоследствие е отменено. Сочни, че внасянето на сумата като обезпечение и последващото отпадане на нуждата от това обезпечение я прави недължимо внесена по сметката на ТД на НАП С. за периода от 21.03.2018 г. до нейното възстановяване по банковата сметка на дружеството на 20.05.2021 г., като за този период дължимата му лихва според него възлиза на 3 833,64 лв. Според жалбоподателя, разпоредбата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК е напълно приложима в този случай, доколкото сумата е внесена въз основа на издадено разпореждане от приходен орган, и същата впоследствие се оказва недължимо внесена от дружеството, тъй като основанието за нейното заплащане е отпаднало впоследствие. Претендира отмяна на оспорения А., като преписката бъде върната на компетентния орган по приходите за възстановяване на исканата сума.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът – директор на дирекция ОДОП – С., при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, юристконсулт М. оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юристконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На основание на Резолюция за извършване на проверка по прихващане или възстановяване №П-22221021076030-ОРП-001/26.04.2021 г., издадена от

Б. С. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед № РД-01-127/26.02.2021 г. е възложено извършване на проверка на М. О. относно установяване на резултатите на дружеството за корпоративен данък за периодите от 01.01.2011 г. до 31.12.2014 г. във връзка с подадено от дружеството искане за прихващане или възстановяване, с вх. № 53-03-1036/22.04.2021 г., с което е поискано възстановяване на недължимо внесени от М. О. суми и законна лихва за забава в тежест на НАП, на основание чл. 129. ал. 6 от ДОПК и постановени решения на ОДОП В. и Административен съд София - град, по издадени на дружеството ревизионни актове.

В резултат от проверката е установено, че основният предмет на дейност на М. О. през проверявания период е извършването на инвестиционни сделки, както и отдаване под наем и продажба на ДМА.

С А. е установено, че на М. О. е била извършена данъчна ревизия за определяне на задължения по ЗКПО за КД за периодите от 2010 г. до 2015 г., приключила с Ревизионен акт /РА/ №Р.-091-001/31.05.2017 г., с който за периодите 2010 г., 2011 г., 2014 г. и 2015 г. на дружеството са установени задължения за донасяне в общ размер на 100 876.07 лв., от които главница в размер на 82 575.27 лв. и лихви в размер на 18 300.80 лв. Констатирано е, че главницата е внесена от ревизираното лице по банков път на 01.06.2017 г. Сочни се, че така издаденият РА е обжалван, като с Решение №276/16.08.2017 г. на директора на дирекция ОДОП В., същият е обявен за нищожен с мотива, че е издаден от некомпетентен орган, доколкото неправилно е предприето първото действие във връзка с връчване на първоначално издадената ЗВР

/изпращането ѝ на обявления от дружеството електронен адрес/, на 11.11.2016 г., след като вече е налице промяна в адреса на дружеството по чл. 8 от ДОПК

В А. е констатирано още, че впоследствие на М. О. е възложена нова ревизия с обхват КД за периодите от 2011 г. до 2015 г., приключила с издаването на РА №Р-22002217006371-091-001/23.05.2019 г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП С., с който за периодите 2011 г., 2014 г. и 2015 г., са установени задължения за довносяне в общ размер на 864 943,08 лв. /главница в размер на 595 660,90 лв. и лихви в размер на 269 282,18 лв./. В тази връзка, на 27.08.2019 г. от дружеството по банков път е внесена сумата от 595 643,36 лв. Установено е също, че така издаденият РА е обжалван пред директора на дирекция ОДОП С., само в частта на извършената корекция на декларирания от дружеството счетоводен финансов резултат за 2014 г., извършена на основание чл. 46, ал. 1 от ЗКПО, вследствие на което е установен резултат КД за внасяне в размер на 676 111,64 лв. и лихви в размер на 268 601,26 лв. В останалата част ревизионният акт не е бил оспорен и е влязъл в законна сила.

С решение № 1472/30.08.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С.. РА №Р-22002217006371-091-001/23.05.2019 г. е потвърден в оспорената част. От дружеството е предприето обжалване на акта в потвърдената част пред Административен съд София-град. С Решение № 3271/26.06.2020 г. на АССГ РА №Р-22002217006371-091-001/23.05.2019 г. е отменен в оспорваната част, като съдът е приел, че извършеното от приходните органи увеличение на счетоводния финансов резултат, вследствие на което след ревизия е определен резултат КД за внасяне в размер на 676 111,64 лв., е неправилно и незаконосъобразно. В А. е констатирано, че от ОДОП С. не е подадена касационна жалба, с оглед на което е формиран извод, че определените задължения с РА №Р-22002217006371-091-001/23.05.2019 г. за довносяне за 2014 г. /главница в размер на 596 820,28 лв. и лихва в размер на 268 601,26 лв./. са отменени окончателно.

Видно от мотивите на А., прието е, че претенцията на проверяваното лице за възстановяване на недължимо внесените от суми по отменения РА, ведно е дължимите лихви от НАП, е основателна. По-конкретно в А. е посочено, че на М. О. следва да се възстанови сума в общ размер на 676 302,83 лв., в т.ч.:

- КД за 2010 г. в размер на 191,19 лв. и КД за 2014 г. в размер на 79 291,36 лв. по РА №Р-03000316007662-091-001/31.05.2017 г. /внесени от дружеството на 01.06.2017 г./ и законната лихва за забава в тежест на НАП, изчислена върху общия сбор на така посочени суми /79 482,55 лв./, от 01.06.2017 г. до датата на издаване па процесния А. /17.05.2021 г./, възлизаща на сума в размер на 31 950,13 лв.;

- КД в общ размер на 1 176,92 лв. по РА №Р-22002217006371-091-001 от 23.05.2019 г. /сума, недължимо внесена чрез прихващане, в т.ч. за 2011 г. - 91,47 лв. и за 2012 г. - 1 085,45 лв./ и законната лихва за забава в тежест на НАП, изчислена върху посочената обща сума за главница, изчислена от дата на издаване на РА /23.05.2019 г./ до датата на А. - 17.05.2021 г.;

- КД за 2014 г. в размер на 595 643,36 лв. /внесена от лицето на 27.08.2019 г./ и законната лихва за забава в тежест на НАП, изчислена върху посочената главница, за периода от 27.08.2019 г. до датата па издаване на процесния А. /17.05.2021 г./ в размер на 104 245,93 лв.

Установено е, че общият размер на КД, подлежащ на възстановяване е 676 302,83 лв., а общо установената законна лихва за забава в тежест на НАП е 136 433,42 лв.

Относно претенцията на М. О. за начисляване и изплащане на законна лихва, във

връзка с предоставеното от дружеството обезпечение по банков път в размер на 11 928,34 лв. в полза на ТД на НАП С., от датата на предоставяне на същото до датата на неговото връщане, в А. е посочено, че искането следва да се остави без уважение, тъй като не е налице основание по реда на ДОПК, на което да бъде възстановено. Изложено е, че на М. О. е била запорирана процесната сума с цел обезпечаване на предполагаемо публично задължение за КД в процес на извършваща се данъчна ревизия, като впоследствие така наложените обезпечителни мерки са били отменени. След тълкуване на разпоредбата на чл.129, ал. 6 от ДОПК приходният орган е формирал извод, че законна лихва по ал. 6 се дължи единствено върху недължимо внесени или събрани суми, а в конкретния случай, предоставената като обезпечение в полза на НАП сума не е с характер нито на недължимо внесена, нито на недължимо събрана. Пояснено е, че фактът, че дружеството не е разполагало със спорните средства до момента на вдигане на обезпечението, не я превръща в недължимо събрана от лицето, за да се дължи лихва върху нейния размер.

В законоустановения срок процесният А. е обжалван пред директора на дирекция ОДОП – С., при ЦУ на НАП с жалба вх. № 53-06-4274/31.05.2021 г. на ТД на НАП – С..

Във връзка с жалбата е постановено Решение № 1188/06.08.2021 г., с което А. №П-22221021076030-004-001/17.05.2021 г., издаден от С. А. М., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., е отменен в оспорената част на мълчаливия отказ да бъде възстановена лихва върху възстановената главница за КД в общ размер на 676 302.83 лв. до датата на ефективното възстановяване на тази сума и е потвърден в частта на отказ за възстановяване на лихва върху предоставено обезпечение в размер на 11 928.34 лв.,което впоследствие е отменено.

Решението на директора на дирекция ОДОП – С. е постановено в рамките на срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК и от компетентен орган, при условията на заместване, за което са представени Заповед №ЗЦУ-ОПР-27/06.08.2021 г., Заповед №ЗЦУ-ОПР-24/01.07.2021 г., Заповед №ЗЦУ-18-1891/21.05.2021 г., всичките издадени от изпълнителния директор на НАП и Заповед №7334/05.08.2021 г. на изпълнителния директор на НАП и Заповед №7319/04.08.2021 г. на директора на дирекция ОДОП-С., удостоверяващи отсъствието на титуляра на длъжността директор на дирекция ОДОП-С. и на заместник директора на дирекция ОДОП-С. в периода на издаване на решението.

Решение № 1188/06.08.2021 г. на директора на дирекция ОДОП – С. е оспорено пред Административен съд София-град, с жалба, подадена чрез куриер на 13.08.2021 г., до административния орган. Жалбата е подадена в рамките на законоустановения в разпоредбата на чл. 156, ал.1 от ДОПК срок и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният А. №П-22221021076030-004-001/17.05.2021 г. е издаден от компетентен орган, съгласно Резолюция за извършване на проверка №П-22221021076030-О.-001/26.04.2021 г.

Спорният въпрос в настоящото производство е относно претендираната от М. О. сума на лихва за възстановяване от НАП в размер на 3833,64 лв., изчислена върху главница в размер на 11 928,34 лв., представляваща сума на обезпечение по предполагаемо публично задължение за корпоративен данък, по силата на издадено разпореждане от публичен изпълнител, по банкова сметка за временно съхраняване на чужди средства и обезпечения на ТД на НАП С., което обезпечение впоследствие е отменено въз

основа на издадено Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С180022-024-0008876/27.03.2018 г.

Основният мотив за постановения отказ да бъде начислена спорната лихва е, че така преведената сума е по искане на лицето и не представлява нито недължимо внесена, нито недължимо събрана такава по смисъла на чл. 129 от ДОПК, за да се приеме, че върху нея следва да се начислява законна лихва.

Съгласно чл. 128, ал.1 от ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност. По реда на чл. 129, ал.6 от ДОПК недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 - 4.

Имуществото на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори, какъвто кредитор е и държавата, като редът за събиране на публичните вземания се съдържа в дял четвърти от ДОПК. По силата на чл. 195, ал.2 от ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Видовете обезпечителни мерки, съгласно чл. 198, ал.1 от ДОПК са: налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб; запор на движими вещи и вземания на длъжника; запор на сметките на длъжника; запор на стоките в оборот на длъжника.

Видно от цитираните разпоредби на чл. 128, ал.1 и чл. 129, ал.6 от ДОПК с лихва се възстановяват суми, които са били недължимо платени от задълженото лице или са били събрани от орган по приходите без съществуването на основание или при отпаднало такова. Възстановяване на недължимо платена или събрана сума може да се извърши само когато тази сума е преминала от патримониума на длъжника към този на кредитора, в случая е постъпила в държавния бюджет. Налагането на обезпечителни мерки възпрепятства задълженото лице да извършва разпоредителни действия с имуществото, което е предмет на обезпечение, но собствеността върху това имущество не преминава върху кредитора. Поради това и не се обосновава наличие на основание за възстановяване на това имущество в собственост на задълженото лице. Отмяната на обезпечителните марки, както е в случая по силата на Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С180022-024-0008876/27.03.2018 г. възстановява възможността за разпореждане и владеење в пълен обем на имуществото, което било предмет на обезпечение, но не възстановява собствеността върху същото, тъй като тя не е била прехвърляна. В този смисъл съдът приема за законосъобразни изводите на органите по приходите и решаващия административен орган, че в разглеждания случай разпоредбата на чл. 129, ал.6 от ДОПК не намира приложение, тъй като същата се отнася до случаи на възстановяване на предварително платена или събрана по принудителен ред сума. В случая сумата е била само заповорана, с което се ограничава възможността за разпореждането с нея, но тази

сума не е напускала патримониума на задълженото лице. Затова и не съществува основание за нейното възстановяване, съгласно чл. 128, ал.1 от ДОПК, съответно за начисляването на лихва по реда на чл. 129, ал.6 от ДОПК.

Изложеното не изключва възможността от настъпването за вреди за задълженото лице, вследствие ограничението за ползване на запорирано имущество. Видно от доказателствата по делото, така наложените обезпечителни мерки впоследствие са били отменени, което предоставя възможност евентуално настъпили преди да бъдат претендирани за обезщетяване по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

С оглед на изложеното, жалбата се явява неоснователна, а оспореният А. №П-22221021076030-004-001/17.05.2021 г. е законосъобразен в оспорената част, относно отказ за възстановяване на лихва за забава в тежест на НАП в размер на 3833,64 лв., изчислена върху главница в размер на 11 928.34 лв.. представляваща сумата на обезпечение по предполагаемо публично задължение за корпоративен данък по реда на ЗКПО, предоставено от М. О. по банков път в хода на извършена ревизия по Закона за корпоративното подоходно облагане за периодите от 01.01.2011 г. до 31.12.2015 г., приключила е РА №Р-22002217606371-091-001723.05.2019 г.

По делото от страна на ответника е направено искане за присъждане на разноски на основание чл. 161 ДОПК, поради което съдът следва да присъди юрисконсултско възнаграждение в размер до минималното адвокатско възнаграждение, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът констатира, че по настоящото дело от М. О. е представено платежно нареждане за платена държавна такса от 2018 г., което се отнася за платена такса по друго дело, образувано пред АССГ. Следователно жалбоподателят не е заплатил такса за образуването и разглеждането на настоящото дело, с което не е изпълнил изискването на чл. 149, ал.2, т. 4 от ДОПК, поради което с настоящото решение следва да бъде осъден да плати дължимата държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. О., ЕИК[ЕИК], срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22221021076030-004-001/17.05.2021 г., издаден от С. А. М., на длъжност главен инспектор по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С., в частта му, потвърдена с Решение № 1188/06.08.2021 г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика - С., относно отказ за възстановяване на лихва за забава в тежест на НАП в размер на 3833,64 лв., изчислена върху главница в размер на 11 928.34 лв.. представляваща сумата на обезпечение по предполагаемо публично задължение за корпоративен данък, предоставено в хода на извършена ревизия за периодите от 01.01.2011 г. до 31.12.2015 г., приключила е РА №Р-22002217606371-091-001723.05.2019 г.

ОСЪЖДА М. О., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя К. Б. П., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, офис 412, да заплати на

директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика – С. при Национална агенция за приходите сума в размер на 498,00 лв. (четиристотин деветдесет и осем лева) разноси по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. О., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя К. Б. П., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, офис 412, да заплати на Административен съд София-град сума в размер на 50,00 лв. (петдесет лева) държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 160, ал. 7 от ДОПК.

Съдия: